

Radka Kilijánová, Využití a význam Šternberského paláce na Hradčanech v průběhu 19. století, bakalářská diplomová práce, FHS UK Praha, 2008.

Posudek vedoucího práce.

Studentčíným úkolem bylo seznámit se s historií jednoho z významných pražských paláců a popsat a zhodnotit jeho význam a postavení zejména v průběhu 19. století, kdy v něm sídlily instituce celonárodní důležitosti a tak různého charakteru jako Společnost vlasteneckých přátel umění, jedna z institucí, z nichž se později konstituovala Národní galerie v Praze, sídlící ostatně v paláci dosud nebo stávající Národní muzeum a později zcela jinak zaměřené charitativní Ernestinum.

Podstata práce spočívá - kromě obligátních úvodních a závěrečných kapitol, nastiňujících předmět cíl diplomky, resp. shrnujících téma, prameny a literaturu - ve třech základních částech, přibližujících tři instituce, které jej v průběhu 19. století nejvíce ovlivnily a jejich fungování v rámci paláce. Společnost vlasteneckých přátel umění, založená roku 1796, jej koupila v roce 1811 a část budovy pronajala roku 1821 Vlasteneckému muzeu. Roku 1871 palác koupil Spolek paní a dívek sv. Anny, který sem přestěhoval Ústav idiotů, první ústav u nás pro slabomyslné děti /Ernestinum/, založený K. S. Amerlingem a sídlící do té doby v Kateřinské ulici. Studentka se měla také pokusit vystihnout vhodnost umístění těchto zcela různých institucí v budově, výhody a nevýhody této lokalizace.

Aby práce přinesla komplexní pohled na nastíněnou problematiku, bylo třeba začít stavebním vývojem budovy a představením jeho původních majitelů – tedy postižením stručné genealogie hrabat ze Šternberka.

Značná pozornost je v práci věnována i stavební historii paláce, který je jednou z dominujících staveb pražského baroka díky svému nejpravděpodobnějšímu architektu G. B. Alliprandimu, který však není archivně doložen.

Studentka zahrnuje do své práce nejen obecně přístupné údaje z odborné literatury, ale bádala i v Archivu Národního muzea a Archivu Národní galerie a snažila se v rozsahu svých možností a jazykových znalostí získat informace z primárních pramenů relevantních pro téma jejího výzkumu, což lze na úrovni bakalářské práce hodnotit pozitivně. Ze svých výzkumů výtěžila objektivní argumentaci k tezím, které v diplomové práci předkládá.

Místy se však nevyhnula přílišné popisnosti a zjednodušování /např. s. 20-21, popis vzniku a zaměření SVPU a NM apod./ na úkor hodnocení a předložení vlastního úsudku, což lze připsat tomu, že bakalářská práce je obvykle jedním z prvních ucelených projevů na odborné úrovni a diplomant se snadno vydá snazší cestou převzetí hotových informací na úkor vlastních závěrů. Chybí rovněž více informací o konkrétním vnitřním rozčlenění prostor a organizaci provozu v průběhu sledovaného období, více údajů o stálých obyvatelích paláce, mezi nimiž najdeme v průběhu 19. století např. Václava Hanku či rodinu Mánesů. Měla-li by se práce v budoucnu rozvinout, bylo by třeba rozhodně připojit konkrétní výzkum, vycházející z vlastní stavební dispozice paláce a jeho vnitřního členění. V rámci této bakalářské práce se toho o paláci v tomto duchu dozvídáme nejvíce vlastně až v kapitole o Ernestinu.

Studentka splnila obsahové i formální požadavky, kladené na napsání a předložení bakalářské diplomové práce a navrhuji jí 41 kreditů.

PhDr. Milada Sekyrková, CSc.